

HRVATSKO
DRUŠTVO
LIKOVNIH
UMJETNIKA
RIJEKA

**GEORGETTE
YVETTE
PONTÉ**

Nemir

*Apoteoza
ženskosti*

GEORGETTE YVETTE PONTÉ

NEMIR

APOTEOZA ŽENSKOSTI

Iznimno marljiva i vrijedna riječka kiparica i slikarica, riječju, umjetnica, prava radoholičarka Georgette Yvette Ponté, studirala je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu gdje je i diplomirala na odsjeku za kiparstvo. Radeći po cijele dane na skulpturi, klesala je i modelirala po cijele dane, a ujedno i vrijedno učila. Bila je izvrsna studentica i pokazala da se na nju može u budućnosti računati. Kvaliteta njezinih radova, i skulptura, a kasnije sve više i više slika, vrlo je visoka. No, vrlo rano, vrlo mlada, počela je osjećati nelagodu koju je već počela proživljavati na studiju. Budućnost koja joj je s obzirom na talent, kreativnost i marljivost obećana, sada je ovdje, dokazana i ovom samostalnom izložbom slika aktova velikoga formata koju je nazvala "Nemir", upravo zbog toga njezinog doživljaja koji joj se odrazio na stavove i svjetonazor. Opekla se u odnosima s muškim rodом još za studija. Naime, kao mlada i zgodna žena stalno je bila, ili joj se uvijek činilo da je tako, na "udaru" muškaraca koji su je stalno gotovo ucjenjivali, obećavali brda i doline, pomoć u karijeri, samo ako bude s njima. To joj se zgadilo i još uvijek, za cijeli život, rekao bih, joj se gadi. Nikada nije pristajala na to, makar ostala nepomična i ukopana na mjestu. Zadržala je svoju apsolutnu slobodu i neovisnost, i dakako, mogućnost vlastitoga izbora. No, to ju je odvelo u određeni feminizam, ne radikaln, već umjeren i objektivan. Nije zamrzila cijeli muški rod, naprotiv, ali je naučila procijeniti s kim može, a s kim ne. Izvrsna je plesačica tanga, ima partnere s kojima pleše, a poznato je, u tangu muškarac vodi ženu. U tangu se rado prepušta partneru, a i inače, okružena je s dosta muških prijatelja. Taj feministički stav, uvjetovan nelagodom, da ne kažem i svojevrsnom blagom traumom, a svakako evidentnom uznemirenošću, rezultirao je gotovo opsesivnim preispitivanjem žene, ženskosti, ženskoga tijela, akta, kako u skulpturi, tako i u slikarstvu. Žensko tijelo gotovo je jedina tema Georgettine umjetnosti. Žensko tijelo kao seksualni objekt, "taj mračni predmet želja", da citiram naslov glasovitog filmskog remek-djela velikog španjolskog režisera Luisa Buñuela, žensko lijepo i privlačno tijelo, sočnih oblina, poput figurina boginja plodnosti iz neolitika. Slike su upravo golemih formata, namjerno tako mišljene da zaguše galerijski prostor i prenesu umjetničin nemir kod promatrača. Umjetnica danas već u zrelih tridesetim s velikim opusom za sobom, ljuta je, bijesna, revoltirana, uznemirena i uzbuđena, čak i egzaltirana, ili kako sama kaže,

“najradije bi iskočila iz svoje kože, ali ne može”. Sva ta nagomilana energija rezultirala je vrsnim umjetninama, u vehementnom potezu na platnu i/ili papiru, u ujednačenom ali vrlo dinamičnom koloritu, vođena adrenalinom i silnom stvaralačkom, oslobađajućom snagom. Po akademskom obrazovanju i formaciji, Georgette Yvette Ponté je kiparica. No ona svojom energijom, snagom i žustrim gestualnim i fizičkim angažmanom u radu u umjetnosti, slika i mnoge slike. Preispituje ženskost, pomalo i ženstvenost, dakle, pojam žene kao takve. Kako to da se žena – umjetnica bavi isključivo ženskim tijelom, što je obično muška domena, barem bila u povijesti? Jer istražuje opsesivno ženskost. U njezinim ženskim motivima u kipu i u slici, naime ima katkad prigušene, katkada istaknut(ij)e erotičnosti. Prije bi se reklo da u svojoj vehementnoj ekspresivnoj gesti, na tragu najboljega figurativnog (neo)ekspresionizma, stvara tijela u boji, ili modelira u skulpturu. Kada slika plava ženska torza, onda govori o vječnoj, nebeskoj ženi, tom simbolu ljubavi, platonske i tjelesne, uvijek beskonačne i bezvremenske. Temom žene u umjetnosti, Georgette se pozicionirala u feminističku umjetnost, probitačnu u svijetu umjetnosti. Da se razumijemo: Georgette ne mrzi muškarce, dapače voli ih, samo ne trpi kompromise u zatucanoj i primitivnoj patrijarhalnoj konzervativnoj sredini kakva je većinom Hrvatska. Opekla se i to ne jednom, jer je kao mlada, lijepa, pametna i privlačna žena morala svašta trpjeti. Muški svijet nije gledao kvalitetu njezine umjetnosti nego nju kao gore spomenuti “mračni predmet želja”, da ne kažem kao seksualni objekt. A to smeta, naravno da smeta. Zato se povukla u osamu, u intenzivan rad na svojem umjetničkom oblikovanju, za sebe samu čini se prije svega, jer joj je teško u takvoj sredini postići konstruktivnu profesionalnu suradnju bez dodatnih implikacija. Samu sebe zove “Pale sam na svijetu”, što mi je duhovito i simpatično, premda razumijem da joj nije nimalo lako u takvoj poziciji. Žena – umjetnica u Hrvatskoj? Nije lak položaj. Njezini ideali, ambicije i snovi da se realizira kao kiparica i umjetnica – ta nije se valjda uzalud školovala za kiparicu, a ne ženu, majku, domaćicu, kuharicu, kurvu, što je ideja muškarčina o ženama na balkanskim meridijanima, ovom tamnom vilajetu i mračnoj krčmi – razbiše se o hridine i prometnuše se u bolan osjećaj uboda škorpiona. To je i strah od kastracije koju p(r)oučava psihoanaliza Jacquesa Lacana, ali još više umjetničko razočarenje u današnji svijet i društvo, u njegovu umjetničku, kulturološku, sistemsku i organizacijsku besplodnost. I to sve samo zato što je žena. No, golemi potencijal, ogromna energija, trud i zalaganje kojom (g)radi svoju vrsnu umjetnost, naglašava mogućnost obnove, i rezultati takvog i tolikog rada su tu.

Petnaestak golemih slikarskih formata s prikazima ženskih torza Georgette Yvette Ponté “udaraju” na sva čula, tuku vizualnu percepciju, i u njih se lako ulazi, ostavljaju moćan dojam, uvjerljivo se “zabijajući” u promatračev

pogled. Silovito prodiru s površine platna ili papira u prostor svojim volumenima. Autorici je cilj prenijeti svoj nemir i određeno stanje duha i duše, što vrlo efektno uspijeva, barem na autora ovih redaka. Radi se o seriji izvanrednih klasičnih figurativnih i vrlo ekspresivnih torza, besprijeckorno izvedenih u monokromnim bojama, plavoj, žutoj, oker, smeđoj, sivkasto - bjeličastoj...Umjetnici je podjednako važna linijska, pretežno konturna linijska struktura koja opasuje i opisuje formu, koliko i odnos svijetloga i tamnog u kolorističkim međuodnosima pojedinih partija boje koje slika snažnim i odlučnim potezima. Sama o svojim radovima kaže da "Cijeli ciklus slika karakterizira spoj crtačkog i slikarskog. Sav svoj zanos i nemir prenosim na platno jakim kontrastom tame i svijetla. U svojem nemiru prelazim na onu stranu ogledala što možemo poistovjetiti s migracijom duha odnosno trenutkom kada je potrebno odmaknuti se od svakodnevnice i napuniti dušu. Tako sav taj nemir iz kojeg želim pobjeći postaje misaon, oslobađajući, prenesen na platno".

Analizirajući i amalgamirajući iskustva stečena raščlambom tako povijesno verificiranog "motiva dugoga trajanja" (Fernand Braudel) kao što je akt, uz mijene dodirnutih i nataloženih znanja stečenih školovanjem, naša će se umjetnica rado umiti i na postmodernističkom zdencu. Pri tome neće težiti općoj destrukciji oblika ni za poništavajućim razlaganjem prošlih umjetničkih stremljenja. Naprotiv, u pokušaju mijenjanja odnosa prema iskustvenim poticajima posegnut će za oblicima tradicije, ali će im nastojati, i u tome uspjeti, udahnuti novi, drukčiji smisao i dopunjena značenja. Atributima se pojedine situacije naglašavaju kao stvarne. Ali, iako atributi upućuju na pojedinačne značajke stanja ili odnosa, poetika je radnje zapravo - i u principu - pomaknuta izvan faktografije svakodnevnog. Stvarnost se sluti tek kao predvorje za ulazak u iskonsko, slojevito i sudbonosno ljudsko ponašanje i istinsko shvaćanje tijela i žene u njezinom pomalo mističnom totalitetu. Riječ je naravno i o jednoj od značajki autoričina načina promišljanja koji naglašavanjem, a ponekad i hipertrofiranjem partikularnog, dimenzija i anatomije ženskog tijela, nastoji doprijeti do nekih općih mjesta ljudskih egzistencijalnih odrednica i do nekih općih značenja i ljudskih vrijednosti. Ta tendencija ustrojavanja metaslikarskih nosa sukladna je ludičkoj razbarušenosti duhovnog (idejnog) i nekonvencionalnosti materijalnog (formalnog) koncepta, čime dodirujemo i krajnju, treću razinu otkrivanja značenjskog u Georgettinom slikarstvu, a ona je usmjerena na potragu za identitetom, za svojim Ja, za potvrdom vlastitosti iz koje sve i izvire. Naime, njezino je umjetničko traganje uvijek okrenuto prema sebi samoj. Ono je u biti ogoljeno na stalnu introspekciju i analizu vlastitosti, kojima šarmantna razigranost (forme i svjetlosti), ekspresivna razbarušenost, izazovna erotičnost i suptilna liričnost samo naizgled zameću tragove, i poetski ih odmičući od realnosti čine nestvarnim.

Art

Georgette Yvette Ponté rođena u Francuskoj 1983. Diplomirala je kiparstvo na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti u klasi profesora Peruška Bogdanića te je do sada izlagala na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu. Također je osvojila mnoge nagrade i priznanja za svoje radove u mediju slikarstva, kiparstva, ali i fotografije. Autorica je nekoliko javnih skulptura u Hrvatskoj i inozemstvu. U posljednjih 10-ak godina sudjelovala je i na brojnim kiparskim radionicama, te umjetničkim rezidencijama. Njen rad je izašao i u umjetničko znanstvenom časopisu *Obnova*. Već iz priloženih radova vidljivo je kako je upravo ljudsko tijelo glavni lajtmotiv u radu Georgette Yvette Ponté neovisno o mediju u kojem se izražava.

Izdavač: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka
Rijeka, Korzo 28/II, Tel: 051/332-494, 338-809
Za izdavača: Damir Šegota
Organizator: Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka
Oblikovanje kataloga: Branko Lenić
Tisak kataloga: Tiskara Sušak
Br. kataloga: 5 / 21
Naklada: 100 komada

*Izložba je realizirana sredstvima:
Odjela gradske uprave za kulturu Grada Rijeke
Ministarstva kulture Republike Hrvatske
Županije primorsko-goranske*

Galerija
Juraj
Klović
Rijeka

Rijeka
Verdijeva 19b
6. - 20. 7. 2021.